

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 430/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 14 czerwca 2021 w sprawie II K 589/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obraży przepisów postępowania tj. - art 167 kpk ; art 366§1 kpk i art 410 kpk mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na nie wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy poprzez pominięcie w swoich rozważaniach , że na oskarżonych podczas badania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

technicznego
pojazdu ciężył
obowiązek
sprawdzenia
organoleptycznego
stanu licznika oraz
pominięcia
dokumentów
wystawionych przez
oskarżonych w
postaci zaświadczeń
o przeprowadzonych
badaniach
technicznych
pojazdu z wpisanymi
odczytami licznika
przebiegu pojazdu
(k 110-114) oraz
zeznaniach świadka
B. K. (k 208)
który podał , że
licznik był zepsuty
w czasie badania
przez oskarżonych
pojazdu , którzy
nie sprawdzili stanu
licznika , a wartości
przebieg pojazdu
do zaświadczenia
wpisali na podstawie
oświadczenia
świadka , co
doprowadziło do
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia , który
miał wpływ na
jego treść poprzez
przyjęcie , że
oskarżeni nie
wyczerpali znamion
zarzucanych im
czynów i
uniewinnienie ich od
ich popełnienia , gdy
tymczasem właściwa
ocena całokształtu
materiału

	<p>dowodowego zebranego w sprawie , uwzględniająca wymienione dowody pozwoliłaby na ustalenie odpowiedzialności oskarżonych w zakresie umyślności działania w postaci poświadczenia nieprawdy w wystawionych zaświadczeniach o przeprowadzonych badaniach technicznych pojazdu z wpisanymi odczytami licznika przebiegu pojazdu pomimo , iż licznik był niesprawny i stan przebiegu pojazdu był niezgodny ze stanem rzeczywistym.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zgodzić się należy z konstatacją oskarżyciela publicznego , iż sąd I instancji naruszył wskazane przez skarżącego przepisy postępowania procedując w niniejszej sprawie, przeprowadził on bowiem w sposób powierzchowny i mało wnikliwy postępowanie</p>				

dowodowe , którego rezultatem były oceny podjęte z naruszeniem reguł wyrażonych w art. 7 kpk , co powoduje , że wyciągnięte w ten sposób wnioski nie mogą być logiczne i trafne. Błędy sądu I instancji dotyczą nie tylko sposobu przeprowadzenia dowodów „ co do istoty ” , ale także dokonania ustaleń faktycznych bez przeprowadzenia niezbędnego dowodu , który mógł mieć wpływ na treść wydanego wyroku. Należy bowiem zauważyć , iż oskarżyciel publiczny w skierowanym akcie oskarżenia wniósł min. o przesłuchanie w charakterze świadka B. K. , który w toku śledztwa składał zeznania dwukrotnie (k 5-7 ; 15 -17 przytoczone przez Prokuratora Rejonowego na liście osób podlegających wezwaniu na rozprawę).Sąd I instancji co prawda przesłuchał tego najważniejszego i głównego w sprawie świadka , ale nie poświęcił należytej uwagi jego zeznaniom , które nie były przecież w trakcie całego

postępowania
konsekwentne. Ich
ważna analiza
wskazuje bowiem
jednoznacznie, iż w
toku postępowania
przygotowawczego
w istotnej dla
rozstrzygnięcia
sprawy kwestii tj.
daty uszkodzenia
licznika
(drogomierza)
składał on odmienne
zeznania .
Mianowicie na
rozprawie
podtrzymał
odczytane mu jego
zeznania składane w
dniu 21 stycznia
2020 roku , w
których
utrzymywał , iż
w/w licznik uległ
uszkodzeniu w 2013
lub 2014 roku
oraz , że przejeżdżał
rocznie około 10 000
km i „ o taką wartość
przebiegu zwiększał
podawane kilometry
” , gdy słuchany z
kolei wcześniej tj.
w dniu 4 stycznia
2020 roku podawał ,
iż w/w urządzenie
zepsuło się około
3 lat temu , a „
za każdym razem
dodawał 15 000
km , czyli faktycznie
tyle , ile mniej
więcej zawsze robił
przez rok ”. Poza tym
B. K. twierdził ,
że przedmiotowego
licznika nigdy nie
wymieniał , co
winno spotkać się

z właściwą reakcją przewodniczącego w kontekście notatki urzędowej znajdującej się w aktach sprawy na k 7 , która została sporządzona przez funkcjonariusza policji w czasie zatrzymania w/w i zawierała odmienne ustalenia w tej kwestii poczynione wyłącznie na podstawie oświadczenia tej osoby. W tej sytuacji apelujący skutecznie i zasadnie postawił zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. z powodu braku inicjatywy dowodowej sądu , jak i braku aktywności sądu przy przeprowadzaniu dowodu przez stronę (art. 366 § 1 k.p.k.), poprzez niezadanie istotnego pytania osobie przesłuchiwanej w tym zakresie oraz nieodczytanie protokołu jej przesłuchania z dnia 4 stycznia 2020 roku , pomimo składanych odmiennych zeznań w w/w części. Co więcej sąd I instancji w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia (patrz k 222)

przyjął , że wspomniany drogomierz uległ uszkodzeniu około 2015 roku , przywołując zeznania B. K. z 13v-14 , mimo iż wówczas , co już wyżej wskazano podawał on , iż stało się to w 2013 lub 2014 roku. W żaden sposób się w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku , co słusznie podnosi skarżący w swej apelacji , Sąd I instancji nie odniósł się także do tej części zeznań świadka B. K., (którym nadał jednocześnie przymiot wiarygodności) w których podawał, że jeden z diagnostów przeprowadzających badanie techniczne pojazdu zorientował się, że licznik nie działa tj. pokazuje inną wartość kilometrów, po czym diagnosta sam dopisał w zaświadczeniu inny stan licznika. Co prawda świadek nie pamiętał, który z diagnostów zauważył nie działający licznik, jednakże jak zauważył apelujący w okresie od 2015 roku do 2019 roku badania techniczne

pojazdów
przeprowadzali
jedynie oskarżeni.

Trafnie również
skarżący zarzucił
sądowi I instancji
obrazę art 410
kpk. Przepis ten
zawiera bowiem
dwie normy o
charakterze
nakazującym,
odnoszące się do
podstawy wyroku.
Pierwsza nakazuje
sądowi „ujawnienie”
okoliczności
(dowodów) na
rozprawie głównej,
druga nakazuje, aby
podstawą wyroku
był „całokształt
okoliczności (dowodów)
ujawnionych na
rozprawie głównej.
Artykuł 410 k.p.k.
pozostaje w ścisłym
związku z art.
7 i 167 k.p.k.
We wzajemnym
powiązaniu przepisy
te regulują proces
budowania
podstawy
dowodowej wyroku.
Wynika z nich,
że przebiega on
w czterech etapach.
Pierwszy etap to
wprowadzenie
dowodów do
procesu – z
urzędu lub na
wniosek stron (art.
167 k.p.k.). Drugi
etap to ujawnienie
(przeprowadzenie)
dowodów na
rozprawie głównej

(art. 410 k.p.k.). Trzeci etap to rozważenie tych dowodów, czyli wzięcie pod uwagę wszystkich przeprowadzonych dowodów przy podejmowaniu decyzji o przedmiocie procesu (art. 410 w zw. z art. 7 k.p.k.). Czwarty etap to prawidłowa ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Zwieńczeniem tego procesu jest dokonanie ustaleń faktycznych co do winy i konsekwencji prawnych czynu w przypadku przypisania sprawstwa. (patrz Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Dariusz Świecki Wolters Kluwer Warszawa 2018) Sąd I instancji w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia tj uniewinnienia obu oskarżonych od stawianych im zarzutów z art 271§3 kk powołał się na przedłożone przez oskarżonego R. G. rozporządzenie zmieniające między innymi wzór zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, wskazując,

iż nie wynika z niego, że diagnosta musi sam dokonać odczytu licznika. W żaden sposób jednak nie ustosunkował, ani nie odniósł do punktu 7.11 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i (...) Morskiej z dnia 26 czerwca 2012, roku w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (załączonego do akt sprawy k 44-83), z którego wynika jednoznacznie iż to na osobach przeprowadzających badania diagnostyczne pojazdu spoczywa obowiązek organoleptycznej kontroli licznika przebiegu pojazdu. Potwierdził to również jasno w swych zeznaniach świadek Z. S., który nadzorował w imieniu Starostwa Powiatowego w O. stacje kontroli pojazdów, co słusznie podnosi w swej apelacji skarżący. Sąd I instancji uznał co

prawda zeznania tego świadka za wiarygodne ,ale w części motywacyjnej wyroku przedstawił w sposób niezwykle lakoniczny i powierzchwniowy ocenę dowodów osobowych , uniemożliwiając w praktyce kontrolę instancyjną w tym zakresie. Przyjęte więc za podstawę zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne i wyprowadzone z nich wnioski w przedmiocie braku przesłanek w zakresie odpowiedzialności karnej obu oskarżonych nie mogą być uznane za prawidłowe. Dokonano ich bowiem w oparciu o część ujawnionego materiału dowodowego , pomijając w istocie dowody , które podbudowują wersję alternatywną dla sądowej. Sytuacja ta jednak nie zwalniała też w żaden sposób sądu I instancji od dokładnego przeanalizowania powyższych wszystkich zeznań świadków i jednoznacznego odniesienia się do ich treści. Tak natomiast

sporządzone uzasadnienie nie odzwierciedlało toku rozumowania sądu i w efekcie nie dało wyczerpującej odpowiedzi na pytanie dlaczego taki właśnie ,a nie inny wyrok został wydany. Wreszcie nie sposób także zaakceptować w tej sytuacji (mając powyższe okoliczności na uwadze) tezy sądu orzekającego , iż nie jest możliwe przyjęcie , że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w pkt IV czynu , gdyż rozważania sądu w tym względzie oparte są w istocie o ustalenia będące (jak wykazano już wcześniej) skutkiem fragmentarycznej i niepełnej oceny dowodów ,a tym samym są więc ustaleniami dowolnymi , które w związku z tym nie korzystają z ochrony przewidzianej w przepisie art. 7 kpk. Dokonano ich bowiem (patrz k k 222 - przyjmując , że w samochodzie tym około 2015 roku uległ awarii drogomierz) powołując się na zeznania B. K. składane przed

<p>sądem , gdy tymczasem wynikało z nich , iż w/w licznik uległ uszkodzeniu w 2013 lub 2014 roku .Skoro więc tak wówczas podawał ten świadek , faktyczny przebieg samochodu ciężarowego marki I. (...) o nr. rej (...) w 2015 roku musiał być więc inny. Sprawdzenie rzeczywistego stanu drogomierza spoczywało natomiast niewątpliwie, w świetle obowiązujących przepisów na osobie przeprowadzającej badania diagnostyczne takiego pojazdu Wyżej wymienione okoliczności nie pozwalają więc na akceptację stanowiska sądu I instancji wyrażonego w zaskarżonym wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Okoliczności podniesione przez skarżącego nie zostały rozważone przez sąd I instancji w sposób należyty i pogłębiony co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku , doprowadzając do przedwczesnego wniosku o potrzebie uniewinnienia obu oskarżonych.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Wskazano w pkt 3.			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do dalszego postępowania			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji winien uwzględnić poczynione powyżej w pkt 3 uwagi. W szczególności Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim winien poddać przeprowadzone			

<p>dowody ocenie w myśl reguł zawartych w art. 7 kpk , ustrzegając się uchybień wyżej opisanych.</p> <p>Orzeczenie w sprawie należy przede wszystkim jednak oprzeć o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art 410 kpk).</p>	
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. Koszty Procesu</p>	
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>7. PODPIS</p>	
<p>SSO Krzysztof Patyna SSO Patryk Pietrzak SSO Maria Siwek Walczak</p>	

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>	
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny – Prokurator Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 14 czerwca 2021 roku w sprawie II K 589/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana